

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 18. Ciceronis è Lucullo correctus & declaratus locus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

comes, qui quibus maximè in locis societate, & vici-
 bus, & mutua defensione opus est, ibi potissimum
 giens confisum sibi comitem derelinquit. Ita factus
 Theodorus: cuius liber cùm adhuc diuulgatus non
 fit, iudicauit, si hæc ex eo pauca describerem, non ma-
 lam me à studiosis gratiam initurum. Sed Phylarchus
 in Lyfandro hoc ipsum narrans, Theopompum
 hunc comicum vocat.

Ciceronis è Lucullo correctus & declaratus locus.

CAPVT XVIII.

EXPERIRI libet, ecquid opera mea corrigi
 sit locus quidam è Ciceronis Lucullo, quem cum
 deprauatum esse constaret, exstiterunt etiam alij, qui
 emendare vellent: sed eos, quod petebant, assecutus
 non puto. habetur autem ibi sermo de iis qui ab in-
 eunte adolescentia ita se alicui disciplinae philosopho-
 rum addixerant, vt eius omnia placita ac decreta se-
 querentur: & vt Vlysses Homericus ait, solum Tre-
 sium apud inferos sapere, ceteros *οὐκ ἴσασιν*, ita ipsi
 qui ex eadem essent hæresi, iis veritatem patere solent
 ceteros omnis vagari temerè, & huc illuc à vero am-
 ferri iudicarent. negat autem id eos statuere potuisse
 non enim aliorum cognouisse rationes: vt, omnibus
 diligenter examinatis ac perpensis, constituerent, qui
 tandem vna cunctæ aliæ præponderarentur. Scimus
 autem est illud, siue *ἠσθητικόν* est, siue, vt creditur, *ἀπο-
 δεικτικόν*: *Μὴ δὲ δὴ ἐκ τῆς διδασκαλίας, καὶ τῆς ἀποδείξεως μόνον ἀκούσαντες*
 id igitur non fecisse ipsos; sed infirmissimo tempo-
 ætatis, aut obsecutos amico cuidam, aut vna alicuius
 quem primùm audiissent, oratione captos, de rebus
 incognitis iudicasse, & ad quamcumque disciplinam
 quasi tempestate delati essent, ad eam tamquam ad
 saxum

faxum, adhæsisse. Porro eandem stultitiam eleganter exagitaui Lucianus in dialogo qui *de aipérov* inscribitur. & multò grauius Origenes lib. primo *de uera*. Sed Cicero (eius enim causa hæc suscepta & instituta oratio est) ita hac de re loquitur: Nam quod dicunt, omnia se credere ei quem iudicent fuisse sapientem: probarem, si id ipsum rudes & indocti iudicare potuissent. Statuere enim, qui sit sapiens, vel maximè videtur esse sapientis, sed ut potuerunt, omnibus rebus auditis, cognitis etiam reliquorum sententiis, iudicauerunt: aut re semel audita, ad vnius se auctoritatem contulerunt. Ex his posterius verbis cum appareret, aut nullam sententiam effici, aut eam, quæ quodammodo cum ipsius Ciceronis mente pugnaret: visum est homini eruditissimo, & alioqui in sanandis eiusmodi vulneribus felicissimo, ita legi debero. Sed ut potuerunt, omnibus rebus auditis, cognitis etiam reliquorum sententiis, iudicare: ita, re semel audita, ad vnius se auctoritatem contulerunt: quam ego correctionem eò probare deterreo; quod Cicero, si ita legamus, fateri videbitur, eos tanta de re iudicare potuisse, si omnium sententias audiissent, aut rudes & indocti erant. non igitur poterant, ne auditis quidem & cognitis omnium sententiis, iudices idonei esse. Quocirca alio modo corrigendum arbitror: nempe ita, ut pro *potuerunt*, legamus *potuerint*: pro illo *aut*, substituamus, non *ita*, sed *an*: totam autem comprehensionem interrogando efferamus, ad hunc modum: Sed, ut potuerint: omnibus rebus auditis, cognitis etiam reliquorum sententiis iudicauerunt, an, re semel audita, ad vnius se auctoritatem contulerunt? Ita enim duobus modis eorum iudicium reprehendetur. quod neque iudicare potuerunt, cum rudes & indocti essent: & ut eos potuisse demus (ea enim vis inest in his

at. Mureti
via Lektion
LIII
28

verbis, ut potuerint) non tamen cognouerunt omnium sententias: sed in dicta causa condemnatis aliis, vni auctoritatem sunt secuti. de rebus autem neque auditis neque cognitis recte iudicare nemo quamlibet sapiens possit.

Ciceronis locus ex Isocrate, ut videtur, imitatur.

CAPVT XIX.

ISOCRATES cum Euagoræ laudationem ad Nicoclem eius filium mitteret, principio vsus est pereleganti, valdeque ad ornandum ac commendandum munus suum accommodato. putare enim se dixit, si quis eorum quæ hîc fiunt, sensus ad mortuos perueniret, nihil posse ipsi Euagoræ accidere optatius, quam ut res ab ipso præclare ac fortiter gesta eloquentis alicuius hominis voce, ut ipsarum dignitas posceret, celebrarentur. non erat autem dubium, quin plurimi facturus esset filius id, quod ipsi patri, de quo omnibus modis ornando cogitabat, probatum iri existimaret. per bono igitur, perque apposito argumento vsus est rhetor ille, cum, cuius laudes oratione sua complexurus erat, eius ipsius ea de re, quatenus licebat, iudicium ac sententiam protulit. Vidit id, qui Isocratis libros diu in deliciis habuerat, multaque de floribus illius corollas sibi texuerat, Tullius. itaque cum in senatu ageretur de Ser. Sulpicij statua, quam pedestrem statui oportere censeret: eandem illam Isocrateam rationem adhibuit: ut non immerito credi possit, cum Isocratis locum ipsi tum in mentem fuisse. Vtriusque verba ponam, ut conferre liceat.

Isocrates, ἡγιστάμην Ευαγόραν, εἴ τις ὀπίθ' ἀθανάτων τῶν τελευτήσασσάν, ἀπὲρ ἐστὶ ἐνθάδε γιγνομένων, διμηνῶς μὲν ἀποδέχεται καὶ τὰντα, καὶ χαίρειν ὀρώγῃ τελευτῆσάντων αὐτὸν ὁμήρου